

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **TESORO v.o.s.**, se sídlem U Habrovky 490/15, Praha 4, zastoupené Mgr. Janem Válkem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, č. j. 150339/2011/KÚSK/OŽP/Mi/8, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2013, č. j. 46 A 20/2012 - 28,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 4 114 Kč, k rukám Mgr. Jana Válka, advokáta se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předcházejících řízení

[1] Žalobkyni, společnosti TESORO v. o. s., byla rozhodnutím Městského úřadu Černošice ze dne 14. 3. 2008 č. j. ŽP/MEUC-054098/2007/L/Mi podle § 55 odst. 2 písm. d) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích (dále jen „lesní zákon“) uložena pokuta 50 000 Kč za nesplnění opatření uloženého rozhodnutím orgánu státní správy lesů vydaným podle tohoto zákona (konkrétně zalesnění pozemku). K odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 6. 2008 č. j. 71705/2008/KÚSK/OŽP/Mi/2 toto rozhodnutí změnil tak, že delikt kvalifikoval podle § 54 odst. 1 písm. d) lesního zákona a pokutu zvýšil na 60 000 Kč.

[2] Krajský soud v Praze však k žalobě zmíněné rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyslovil, že žalovaný pochybil, když změnil právní kvalifikaci deliktu na jiný, přísnější, neboť žalobkyně byla v rozhodnou dobu v postavení vlastníka lesa, jehož se týkalo uložené opatření, a proto nemohla být postižena podle univerzálního ustanovení § 54 lesního zákona. Žalovaný podle názoru soudu odůvodnil závažnost jednání žalobce nepřesvědčivě a dopustil se porušení zásady zákazu *reformationis in peius* (změny k horšímu). Na základě tohoto rozsudku žalovaný znovu posoudil odvolání žalobkyně a změnil část výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že pokutu uložil podle § 55 odst. 2 písm. d) lesního zákona, přičemž setrval na výši 60 000 Kč. Na základě nové žaloby Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) vydal rozsudek označený v záhlaví, kterým napadené rozhodnutí žalovaného znovu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Podstatou napadeného rozsudku je právní závěr, že nebyly splněny podmínky umožňující změnit odvoláním napadené rozhodnutí k horšímu. Žalobní námitku směřující proti procesnímu postupu žalovaného shledal soud nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Žalovaný v kasační stížnosti uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu, vrácení věci k dalšímu řízení a požadoval přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

[5] Žalobkyně se vyjádřila ke kasační stížnosti v tom smyslu, že v otázce nesplnění předpokladů pro možnost změnit správní rozhodnutí v její neprospěch se ztotožnila s právním názorem krajského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku a odmítla námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Chybné označení konkrétního odstavce § 78 s. ř. s. v jeho odůvodnění považovala za chybu v psaní bez vlivu na zákonnost soudního rozhodnutí. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti a přiznání práva na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu vázán rozsahem a důvody, jež žalovaný (dále „stěžovatel“) vznesl, posoudil rovněž, zda nebyly naplněny důvody, jež je třeba zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

A/ K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku

[7] Stěžovatel namítal, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění je nesrozumitelné v části, kde je uvedeno, že se rozhodnutí žalovaného ruší podle § 78 odst. 7 s. ř. s., ačkoli se toto ustanovení týká zamítnutí žaloby. Uvedl, že nedostatky, jež krajský soud shledal v jeho rozhodnutí, nemohly zkrátit práva žalobkyně. Dále soudu vytýkal, že neuvedl, v čem spatřuje rozpor skutkového stavu se spisy, případně potřebu jeho doplnění, a v čem je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné. Podle stěžovatele krajský soud nevycházel ze skutkových zjištění a úvah patrných ze správního spisu, ale současně s poukazem na judikaturu Ústavního soudu (např. II. ÚS 156/2000, II. ÚS 361/2000)

spatřoval pochybení soudu v tom, že nahradil správní uvážení svým vlastním, což není možné. Představuje-li totiž správní uvážení logické vyústění řádného hodnocení skutkových zjištění, nemůže soud ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry.

[8] Pokud jde o namítané nesprávné uvedení konkrétního ustanovení soudního řádu správního (v odůvodnění), podle něhož krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, má stěžovatel pravdu, že místo § 78 odst. 1 odkázal krajský soud na § 78 odst. 7 s. ř. s., jenž se týká zamítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud to však pokládá za nevýznamnou chybu v psaní, překlep, který nemohl mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozsudku. Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nesrozumitelným, ani pro takové pochybení nepřezkoumatelným, neboť z jeho výroku i odůvodnění je zjevné, že krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a koherentně vyložil i důvody, proč tak učinil. Tato námitka tedy není důvodná.

[9] Zdejší soud se dále zabýval otázkou, zda je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) nepřezkoumatelnost nezakládá dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových; zejména půjde o takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[10] Krajský soud zjevně v odůvodnění napadeného rozsudku nevytýkal žalovanému rozpor zjištěného skutkového stavu se spisy, nevyjádřil se v tom směru, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, ani že by jeho rozhodnutí bylo nesrozumitelné. Na straně 7 a 8 odůvodnění naopak přehledně vyložil, že rozhodnutí žalovaného nemůže obstát pro nesprávné právní posouzení, a vypořádal se také s druhou žalobní námitkou, mířící na vady řízení před správním orgánem, přičemž tento žalobní bod neshledal důvodným. Skutkový stav ani postup při jeho zjišťování žalobkyně nezpochybnila, takže se vůbec nestal předmětem soudního přezkumu. Krajský soud vycházel ze skutkového základu, na němž spočívá rozhodnutí žalovaného, a správní uvážení o výši pokuty z pohledu míry naplnění kritérií majících na ni vliv vůbec nehodnotil. Jádrem jeho rozhodnutí totiž byl závěr, že nebyly splněny podmínky pro změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v neprospěch žalobkyně podle § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Pokud přímým důsledkem porušení tohoto ustanovení žalovaným bylo zvýšení pokuty pro žalobkyni o 10 000 Kč, postrádá opodstatnění rovněž výtku, že krajským soudem nalezené nedostatky v jeho rozhodnutí nemohly zkrátit práva žalobkyně.

[11] Námitky podřaditelné pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněnými.

B/ K námitce nesprávného právního posouzení

[12] Podle § 90 odst. 3 správního řádu *odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.*

[13] Stěžovatel nesouhlasil s právním závěrem krajského soudu, že nebyla splněna podmínka pro změnu prvostupňového rozhodnutí způsobem citelněji postihujícím odvolatelku, spočívající v rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy. Stěžovatel spatřoval naplnění tohoto předpokladu v tom, že správní orgán prvního stupně dle jeho mínění hodnotil některá kritéria pro stanovení výše sankce v rozporu se zákonem. Konkrétně měl porušit § 56 odst. 2 lesního zákona, určující rámec pro volné úvahy o výši pokuty: *„při stanovení výše pokuty se přihlédne k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání“*. Stěžovatel byv vázán předchozím rozhodnutím soudu nově posoudil dobu trvání deliktního jednání (jako delší) a nově přihlédl i k jeho následkům, což podle něj odůvodňovalo novou volnou úvahu o výši sankce, konkrétně uložení sankce vyšší o 10 000 Kč.

[14] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že z premisy jednoty a vnitřní bezrozpornosti právního řádu plyne, že zásady správního trestání mají stejný (ústavní) základ jako zásady v trestním právu (např. rozsudek ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS). Jednou z nich je i zákaz reformace in peius, již je třeba chápat jako garanci svobody odvolacího práva, a jako takovou ji pojmát co neširěji. Zákon o přestupcích toto pravidlo koncipuje jako bezvýjimečné, když stanoví, že *v odvolacím řízení nemůže správní orgán změnit uloženou sankci v neprospěch obviněného z přestupku* (§ 82 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Jelikož nemáme jednotný kodex správního trestání a právní úprava je v této oblasti poměrně roztržštěná, je nezbytné s odkazem na výše zmíněný požadavek souladnosti a vnitřní bezrozpornosti právního řádu, který je imanentní náležitostí právního státu, vykládat zákonem umožněný průlom do zásady zákazu změny k horšímu omezujícím způsobem. Proto i v řízeních vedených podle obecné úpravy ve správním řádu je na podmínky umožňující změnu v neprospěch (pro rozpor s právními předpisy či veřejným zájmem) nutno pohlížet jako na výjimky ze zásad, jež je třeba vykládat restriktivně. Z novější judikatury Nejvyššího správního soudu je možné poukázat např. na rozsudek ze dne 23. 1. 2014 č. j. 2 Afs 67/2013-53, kde bylo vysloveno: *nepochybně není možné zákonný znak „rozporu s právními předpisy“ obsažený v ustanovení § 90 odst. 3 správního řádu, vyložit tak, že je naplněn při každé konstatované aplikační nesprávnosti, ale musí jít o jednoznačný a příkrý rozpor s jednoznačnými ustanoveními zákona neumožňujícími výkladovou volnost či nedávající prostor k uvážení (například uložení pokuty pod zákonnou sazbou).*

[15] Stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvozuje opodstatněnost zvýšení pokuty žalobkyni z vlastní úvahy, že její jednání mělo vážnější dopady na plnění funkce lesů, neboť bylo úmyslné, dlouhodobé, beze snahy odstranit protiprávní stav (a způsobilo tedy závažnější následek), trvalo také delší dobu (nikoli do 31. 5. 2006, ale do 31. 5. 2007), v porovnání s tím, jak na věc nahlížel správní orgán prvního stupně. V takovéto rozdílnosti posouzení kritérií pro uložení sankce však nelze spatřovat porušení § 56 odst. 2 zákona o lesích, jež by odůvodnilo výjimečný postup proti zásadě zákazu změny k horšímu, jak

míní stěžovatel. Správní orgán prvního stupně uložil sankci v rámci zákonného rozpětí (0 až 100 000 Kč) za současného zvažení naplnění jednotlivých kritérií majících vliv na výši postihu. Stěžovatel však byl toho názoru, že je skutek potřeba potrestat přísněji, a proto některá kritéria vyhodnotil odlišně. Dopustil se tak korekce volné správní úvahy, kterou nepřípadně vyčítal krajskému soudu na podkladě názorů prezentovaných v judikatuře Ústavního soudu (viz níže). Obecně při odvolacím přezkumu takovému postupu nic nebrání, ale z důvodů podrobně vyložených v předcházejícím odstavci jej nelze připustit pro oblast správního trestání, kdy jde o odvolání jediného účastníka (nebo toho, jehož zájmy jsou shodné se zájmy ostatních účastníků), kde platí zásada zákazu reformace in peius. Přehodnocení relevantních kritérií může vést pouze ke stejné přísnému nebo mírnějšímu postihu pro odvolatele. Je proto správný závěr krajského soudu, že úvahu o výši pokuty v rozmezí zákonem stanovené sazby nelze považovat za porušení zákona. K tomu by došlo například tehdy, kdyby správní orgán uložil sankci jiného druhu, než připouští zákon (pod zákonnou hranicí sazby pochopitelně uložena být nemůže, jelikož dolní hranice není stanovena).

[16] Akceptování výkladu stěžovatele by vedlo k setření rozdílu mezi zákonností a věcnou správností rozhodnutí a takto extenzivní výklad zákonného znaku rozporu s právními předpisy by způsobil prakticky nepoužitelnost zásady zákazu změny k horšímu. Nejvyšší správní soud přitom neupírá odvolacímu orgánu možnost provést vlastní hodnocení kritérií pro uložení sankce, lišící se od úvah, na nichž spočívá rozhodnutí vydané v prvním stupni, avšak přímým důsledkem vázanosti správních orgánů zásadou zákazu reformace in peius je, že se tyto závěry nemohou promítnout do výroku jeho rozhodnutí, měl-li by být pro účastníka méně příznivý.

[17] Prodloužení doby trvání protiprávního jednání, jak o něm hovoří stěžovatel, rovněž nemůže vést k eliminaci zásady zákazu změny k horšímu. Skutek co do jeho časového vymezení totiž byl stabilizován již v prvním řízení před správním orgánem. Bylo zjištěno a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že původní termín provedení opatření (31. 5. 2006) byl odsunut o rok, a že žalobkyně uložené opatření k zalesnění svého pozemku nesplnila. Žalovaný však těmto skutečnostem přikládal jiný význam, hodnotil je jako důvod ke zpřísnění uložené sankce. Odlišné hodnocení kritérií pro uložení pokuty však z výše popsaných důvodů nemůže vést ke změně sankce v neprospěch odvolatelky.

[18] Ze závěrů vyslovených Ústavním soudem v rozhodnutích zmíněných stěžovatelem v kasační stížnosti plyne zejména, že soud při přezkumu ve správním soudnictví nemůže za nezměněných skutkových podkladů nahradit správní uvážení svým vlastním, pokud rozhodnutí správního orgánu nevybočilo ze zákonných mezí a správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Takového pochybení se však krajský soud ve svém rozsudku nedopustil, neboť úvahu o výši pokuty vůbec neprovedl. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného pouze pro porušení zásady zákazu reformace in peius, neboť pro prolomení této zásady neshledal zákonné předpoklady.

[19] K námitce, že krajský soud neodůvodnil, proč ze skutkového stavu vyvodil jiné závěry, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých úvah v souvislosti s právě řešenou právní otázkou pramení závěr krajského soudu

o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného (viz str. 7 dole a první odstavec na straně 8 rozsudku krajského soudu).

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal, že krajský soud v souvislosti s uplatněním zásady zákazu změny k horšímu nesprávně vyřešil i právní otázku naplnění znaku rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s veřejným zájmem.

[21] Z obsahu rozhodnutí žalovaného se podává, že staví své přesvědčení o tom, že je oprávněn na základě odvolání žalobkyně zvýšit původně uloženou pokutu, výhradně na naplnění podmínky rozporu s právními předpisy (konkrétně § 56 odst. 2 zákona o lesích). Existenci jiného veřejného zájmu k eliminaci zásady zákazu reformace *in peius* netvrdil a k této možnosti není v odůvodnění jeho rozhodnutí zmínka. V pasážích, na něž v kasační stížnosti odkazoval (druhý odstavec na straně třetí, předposlední věta druhého odstavce na straně čtvrté a odstavec první na straně páté), se nachází toliko shrnutí podstaty první žaloby žalobkyně, argumentace na podporu jeho názoru o porušení § 56 odst. 2 zákona o lesích a celostránkový popis zjišťování stavu pozemku, o jehož zalesnění šlo. Proto se této podmínky netýkala žádná žalobní výtká a krajský soud vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) se této otázce nevěnoval. Za těchto okolností je námitka stěžovatele, že se soud s touto podmínkou umožňující uložení přísnější sankce přezkoumatelným způsobem nevypořádal, lichá, stejně jako námitka, že tuto právní otázku řešil nesprávně.

[22] Stěžovatel dále prezentoval svůj názor, že soud již v minulosti zvýšení pokuty pro žalobkyni pravomocně aproboval, což brání tomu, aby nyní ze stejného skutkového stavu vyvodil jiné závěry. Dovožoval to z této citace rozsudku krajského soudu ze dne 27. 5. 2011 č. j. 9 Ca 263/2008-59: *„je tak třeba v konečném důsledku přisvědčit i námitce žalobce, že uložením vyšší pokuty než stanoví § 55 odst. 2 písm. d) v rámci stanovené zákonné sazby správní sankce do výše 100 000 Kč došlo k porušení zákazu reformationis in peius, avšak k tomuto porušení nedošlo tím, že by byla prostým způsobem v rámci stanovené zákonné sankce žalobci zvýšena pokuta, nýbrž tím, že v neprospěch žalobce bylo rozhodnuto v důsledku aplikace nesprávného zákonného ustanovení na jednání žalobce“* (podstata rozsudku je shrnuta výše v odst. [2]).

[23] S takovým výkladem se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Původní rozhodnutí žalovaného (ze dne 24. 6. 2008) bylo zrušeno proto, že nesprávně kvalifikoval jednání žalobkyně podle ustanovení, jež umožňuje uložit pokutu do 1 000 000 Kč za nesplnění opatření podle lesního zákona komukoli, ačkoli byla žalobkyně speciálním subjektem (vlastníkem lesa), kterého lze postihnout za stejné jednání podle jiného ustanovení, s mírnější sazbou sankce (do 100 000 Kč). V návaznosti na tento stěžejní důvod konstatoval, že při zohlednění motivace žalovaného ke změně původního rozhodnutí (záměr postihnout žalobkyni vyšší sankcí) aplikoval odvolací správní orgán nesprávné ustanovení lesního zákona a k porušení zákazu změny k horšímu nedošlo (jen) tím, že by pokutu jednoduše zvýšil v rámci původně správním orgánem prvního stupně použité zákonné sazby. Takového pochybení se žalovaný dopustil až ve svém druhém rozhodnutí, jež bylo zrušeno nyní přezkoumávaným rozsudkem krajského soudu. Z formulace užitě krajským soudem, na niž stěžovatel upozornil, nelze v žádném případě dovodit, že by tím krajský soud mínil, že je vyloučeno nahlížet na zvýšení pokuty odvolateli v mezích zákonného rozpětí, je-li jeho skutek posuzován podle správného ustanovení,

jako na porušení zásady zákazu reformace in peius. Jeho vyjádření chápe Nejvyšší správní soud tak, že v tehdy projednávaném případě šlo o situaci jinou a přísnější postih žalobkyně pramenil z (nesprávného) užití ustanovení, jež na věc nedopadá. Ke zrušení onoho rozhodnutí by takové pochybení postačovalo samo o sobě (i kdyby pokutu současně snížil či ponechal ve stejné výši). Závěr o porušení zmíněné zásady má základ v tom, že nesprávné ustanovení navíc připouští (řádově) přísnější potrestání stejného jednání (pokutou až do 1 000 000 Kč) a konkrétně v případě žalobkyně bylo skutečně k citelnějšímu potrestání přistoupeno (zvýšení pokuty o 10 000 Kč). Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[24] Poslední výtkou tvrdil stěžovatel, že je přepjatým formalizmem, uloží-li soud žalovanému doplnění rozhodnutí pouze o rozšíření odůvodnění, které nemůže mít žádný vliv na výrok rozhodnutí. S tímto postojem lze v obecné rovině jistě souhlasit, ale s ohledem na to, že napadený rozsudek žádnou takovou instrukci neobsahuje, není jasné, kam stěžovatel mířil. Krajský soud uložil stěžovateli znovu posoudit odvolací námitky žalobkyně a rozhodnout o nich v souladu s jeho závazným právním názorem. Podle něj není rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozporu s právními předpisy, takže z tohoto důvodu (ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu) nelze při novém rozhodnutí ve věci pominout zásadu zákazu změny k horšímu a uložit přísnější sankci, než jakou zvolil správní orgán prvního stupně.

[25] Z právě popsaných důvodů neshledal Nejvyšší správní soud, že by krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, takže důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rovněž nebyl naplněn.

[26] Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud ještě podotýká, že k otázce, co lze (či naopak nelze) rozumět pod pojmem „jiný veřejný zájem“ ve smyslu § 90 odst. 3 správního řádu existuje řada rozhodnutí, z nichž je možno zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014 č. j. 2 Afs 67/2013-53.

III. Závěr a náklady řízení

[27] Protože Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, kasační stížnost žalovaného zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[28] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Úspěšné žalobkyni vznikly náklady za zastoupení advokátem, a to za jeden úkon právní služby - sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [písemné podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč]; k tomu náleží ještě paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 téhož předpisu, ve výši 300 Kč a DPH, neboť zástupce žalobkyně doložil, že je jejím plátcem. Celkem bylo žalovanému uloženo zaplatit 4 114 Kč k rukám Mgr. Jana Válka v zákonné lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda

senátu